

bedre, end det er lykkedes mig, da han før havde Ordet.

Ordføreren (Tauber): Det Svar, vi hørte fra den ærede Minister var, hvad jeg ventede mig. Jeg kunde selvfølgelig ikke antage, at den ærede Minister i Dag skulde være mere tilbøielig end for nogle Dage siden til at komme ind paa de Spørgsmaal, jeg havde tilladt mig at henvende til ham. Naar nu den ærede Minister bemærkede, at den Maade, hvorpaa Udvalget havde affattet sin Skrivelse, og den Maade, hvorpaa det saa atter forholdt sig efter hans Svar, maatte indeholde en Tilfjendegivelse af, at Udvalget ubetinget vilde holde paa en Nedgang af 3,400,000 Kr., har jeg allerede som Ordfører bemærket, at dette ikke ubetinget ligger deri. Det kan ikke siges, og jeg fandt jo ogsaa Anledning til allerede ved Sagens første Behandling her i Tinget udrykkelig at udtale, at Sagen i sin Helhed forelaa til Forhandling. Vi ønskede Forhandling derom, men tillige, at Forhandlingen skulde være offentlig paa Grund af den Maade, hvorpaa den ærede Minister havde udtalt sig under Sagens første Behandling, for at ikke Opfattelsen af Ministerens Stilling alene skulde bero paa Ytringer, der vare faldne i et Udvalg, og som jo kunde opfattes seil og gjengives mindre nøiagtige, altsaa staa mere spævendt hen. Men det ærede Medlem er overhovedet uberettiget til at betragte Udvalgets Forhold saaledes, som han gør det, thi vi maa jo erindre, at Udvalget er — for at stille os paa den ærede Ministers og hans Meningsfællers Standpunkt — fra en Fordring om en Nedsættelse af 7 Mill. Kr. — vi have jo hørt det fra Høire hele Landet over, at det var det, vi forlangte for nogle Aar siden — gaaet ned til det Halve, altsaa til $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Maatte vi saa ikke vente, at den ærede Minister lige overfor et saadant Afslag fra Udvalgets Side havde vist den Resignation i Realiteten ikke absolut at ville indtage et negativt Standpunkt? Den ærede Minister siger imidlertid: Jeg har ikke Marsag, til at udtale mig om den Ting; Udvalget maa først komme og sige nøiagtigt, hvor langt det vil gaa ned. Men det er virkelig ikke Forhandling at stille sig saaledes, naar det andet Parti er villigt til at slaa af til det Halve. Fra Høires Side har man jo sagt, at vi have forlangt 7 Mill.'s Nedgang, jeg tillader mig at opfordre et hvilket som helst Medlem af Høire til at benegte det. Høire har altid paastaet det, ikke en Høiremand i Landet vil negte, at Venstre var saa ublu at forlange 7 Millioner. Jeg tror heller

ikke, at den ærede Minister vil kunne benegte det, thi ogsaa han har udtalt med Tynd og Klem, at Venstres Fordring var 7 Mill.'s Nedgang. Men nu er man gaaet ned til $3\frac{1}{2}$ Mill. Jeg havde ikke ventet, at man vilde møde et saa betydeligt Afslag med et negativt Svar. Jeg forstaaar imidlertid fuldkommen vel, at naar man overhovedet ikke vil svare, gjør man bedst i at give negative Svar, at holde sig reserveret og ikke udtale sig om nogen som helst Ting. Jeg maa ogsaa gøre den ærede Minister opmærksom paa, at Udvalget i den omhandlede Skrivelse ikke har spurgt, om Ministeren vilde acceptere dette Grundlag, det har ikke krævet dette som en Betingelse for en Konference, men der stod udrykkelig, om den ærede Minister delvist kunde acceptere det. Det udelod den ærede Minister imidlertid af sin Tale i Dag, og det kunde jo ogsaa fra den ærede Ministers Standpunkt være heldigt, om dette Ord kunde gaa i Forglemmelse, men det staa der. Udvalget har altsaa i sin Affattelse af Skrivelsen udrykkelig tilfjendegivet, at det er rede til Forhandling, og ikke undtager noget som helst Punkt herfra. Nu erklærer den ærede Minister, at han ofte har vist i Gjærningen, at han ikke holder paa Kompensation for enhver Dre, for enhver, selv den mindste Nedsættelse. Her er imidlertid ikke Tale om, hvorvidt Ministeren vil lade 1—200,000 Kr. være ukompenseret, thi det betragte vi selvfølgelig som aldeles Intet, og de Exempler, som den ærede Minister anførte, dreie sig ikke om mere end saadanne Summer. Ophævelsen af den indenlandske Skibsafgift andrager omtrent 200,000 Kr., og hvad Nedsættelsen af Koesufferafgiften angaar, da maa den snarere opfattes som en Bøn fra den ærede Minister til Folkethinget, end som en Indrømmelse til Folkethinget. Den Nedsættelse, der bydes gennem denne Sukkerlov, som den ærede Minister atter og atter kommer med, uagtet Folkethinget atter og atter har udtalt sig imod den og forkastet den, maa ikke i mindste Maade opfattes som nogen Smødetommen overfor Folkethinget; det dreier sig forøvrigt ikke her om store Beløb, hvad den ærede Minister ogsaa selv fremhævede. Vi mangle altsaa fremdeles Svar paa, om Ministeren efter den betydelige Smødetommen, som Udvalget har vist paa det paagældende Omraade, finder Anledning til at bytte sig om, hvorledes han kan være tilbøielig til at stille sig, og naar man ikke vil nævne nogen Sum fra den ene Side, er Forhandling virkelig afslaaen. Hvad det andet Punkt angaar, da fremkaldte det behagelige Grundringer fra tidligere Behand-